24/10/2018

Ο π. Γεώργιος Μεταλληνός στα “Δημήτρια”

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Ελλάδος / Ενορίες

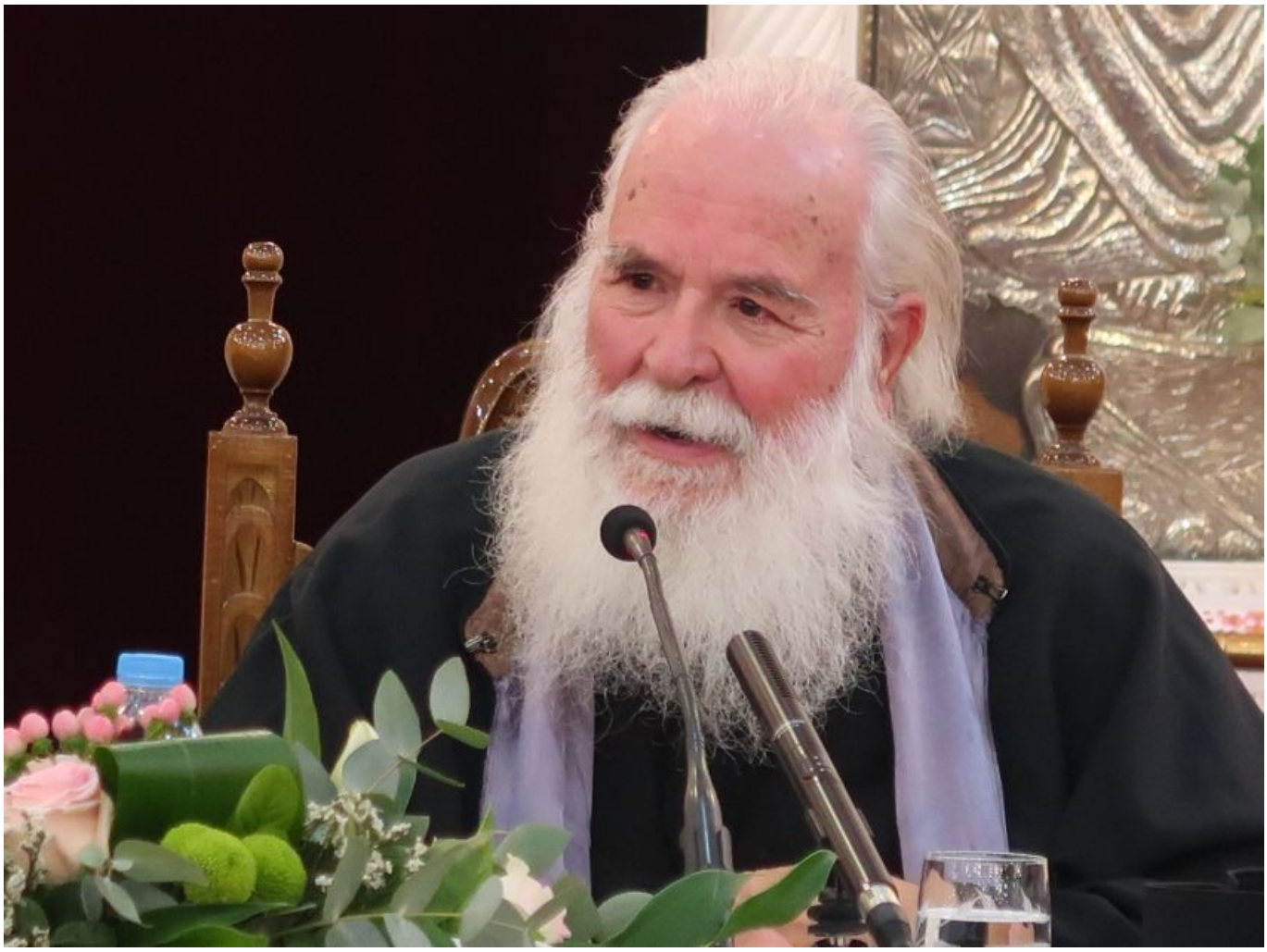

“Ορθοδοξία και φιλοπατρία” ήταν το θέμα της ομιλίας του π. Γεωργίου Μεταλληνού την 17η ημέρα των Δημητρίων στον ιερό ναό του αγίου Δημητρίου του ομωνύμου δήμου. Πρόκειται για τις πολυήμερες εορταστικές εκδηλώσεις που λαμβάνουν χώρα καθημερινά με αφορμή τη μεγάλη εορτή του αγίου Δημητρίου.

Ο ομιλητής αρχικά στην ομιλία του είπε: “Το Έθνος και η Πατρίδα ειδικότερα, είναι μόνιμα και κυρίαρχα συστατικά του ορθόδοξου φρονήματος, που εκφράζεται ως ελληνορθοδοξία. Ο (αληθινά) Ορθόδοξος Έλληνας συνδυάζει αρμονικά την εθνικότητα και την υπερεθνικότητα, επιτυγχάνοντας την υπέρβαση του φυλετισμού (ρατσισμού). Ήδη ο Ιησούς Χριστός, ως Θεάνθρωπος, αποκαλύπτει σε μια οριακή στιγμή, βαθειά συγκινησιακή, την αγάπη Του για την πατρίδα: «Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ... ποσάκις ηθέλησα επισυναγάγειν τα τέκνα σου, ον τρόπον όρνις επισυνάγει τα νοσσία αυτής υπό τας πτέρυγας και ουκ ηθελήσατε»

(Ματθ. 23,37). Το κήρυγμά Του όμως απευθύνεται σε όλα τα έθνη: «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη» (Ματθ. 28,19). Στην Καινή Διαθήκη ζει ο Χριστιανισμός την υπέρβαση της φυλετικής διάκρισης των ανθρώπων, αφού, «ουκ ενί Ιουδαίος, ουδέ Έλλην» (Γαλ. 3,27), ο δε Θεός «είναι Πατήρ πάντων ανθρώπων» (Α' Τιμ. 4,16) και «πάντας ανθρώπους θέλει σωθήναι» (Α' Τιμ. 2,4). Αυτή είναι η βάση της υπέρβασης της φυλετικής διάκρισης των ανθρώπων και της ένωσής τους σε μια υπερφυλετική-υπερεθνική κοινωνία ".

Στη συνέχεια ανέφερε: "Η φιλοπατρία του αρχαίου Έλληνα συνεχίσθηκε και στον χριαστιανικό Ελληνισμό, όπως μαρτυρείται σε οριακές στιγμές της ιστορίας μας. Ο λόγος του Σωκράτη: «Μητρός τε και πατρός και των άλλων προγόνων απάντων τιμιώτερον και σεμνότερον και αγιώτερον εστίν η Πατρίς και μείζονι μοίρα και παρά θεοίς και παρ' ανθρώποις τοις νουν έχουσι» (Κρίτων κεφ. 12). Το Έθνος μας οφείλει την ιστορική συνέχειά του στον πατριωτισμό του που διαθέτει και όλη την χριαστιανική περίοδό του, με έγκυρο μάρτυρα τον Άγιο Γρηγόριο τον Θεολόγο που επαναδιατύπωσε τον Σωκρατικό λόγο στη 37η επιστολή του: «Μητέρα τιμάν των οσίων• μήτηρ δε άλλη μεν άλλου. Κοινή δε πάντων μήτηρ πατρίς». Όταν απειλείται η ελευθερία της Πατρίδος και η ακεραιότητά της ο Έλληνας, ελεύθερα και από πεποίθηση, απαντά ΟΧΙ! Η απάντηση του Ιωάννη Μεταξά στον Ιταλό Πρέσβη εξέφραζε την ενιαία βούληση του ελληνικού λαού τη στιγμή εκείνη και σ'αυτό οφείλεται το θαύμα του Σταυρού μας στο έπος του 1940/41. Ελληνορθόδοξα μόνο μία μορφή ένοπλου αγώνα βρίσκει δικαίωση, ο αμυντικός ή απελευθερωτικός. Αυτή τη συνείδηση ενσάρκωσε ο Αλέξανδρος Υψηλάντης το 1821, όταν τιτλοφορούσε την επαναστατική προκήρυξή του «Μάχου υπέρ Πίστεως και Πατρίδος» αλλά και ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, όταν έλεγε στους μαθητές Γυμνασίου Αθηνών στην Πνύκα: «Πρέπει να φυλάξετε την πίστη σας και να την στερεώσετε. Διότι, όταν επιάσαμε τα άρματα, είπαμε πρώτα υπέρ πίστεως και έπειτα υπέρ πατρίδος»".

Σε άλλο σημείο τόνισε: "Η ελληνορθόδοξη φιλοπατρία συνδέεται άμεσα με την φιλελευθερία, όπως επιγραμματικά παραδόθηκε στους αιώνες από τον Περικλή: «...ευδαίμον το ελεύθερον, το δ' ελεύθερον το εύψυχον κρίναντες». Ελευθερία κατά την ελληνορθόδοξη συνείδηση είναι η φυσική κατάσταση υπάρξεως του ανθρώπου (το «κατά φύσιν») και πραγματώνεται ως άμεση κοινωνία με τον Θεό, στην καρδιά, το κέντρο της υπάρξεως. Η ενοίκηση και παρουσία της άκτιστης Χάρης του Θεού στον άνθρωπο (κοινωνία με τον Θεό-θέωση) συνιστά ελληνορθόδοξα το γεγονός της εσωτερικής ελευθερίας, μέσα στην καρδιά, που είναι και η προϋπόθεση κάθε εξωτερικής θεόνομης ελευθερίας".

Ολοκληρώνοντας την ομιλία του ο π. Γεώργιος, είπε: “Ο Ορθόδοξος κλήρος και στην ειρήνη και στον πόλεμο επιτελεί έργο απελευθερωτικό. Στην περίοδο της ειρήνης, ελευθερώνοντας την καρδιά των πιστών από την δουλεία των παθών, και στον πόλεμο, ελευθερώνοντας την πατρίδα από την απειλή υποδουλώσεώς της. Η εκκλησιαστική λατρεία αναρριπίζει συνεχώς τη συνείδηση και το ιδανικό της ελευθερίας, σε σημείο που ο αναστάσιμος χαιρετισμός «ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ», να συνοδεύεται, στην περίοδο της μακρόσυρτης δουλείας μας, με το: «ΚΑΙ Η ΕΛΛΑΣ ΑΝΕΣΤΗ!». Κληρικός που κρατεί στο ένα χέρι το καρυοφύλλι και στο άλλο το άγιο Ποτήριο με τη θεία Μετάληψη, ή ο μοναχός που βγάζει για να ντυθεί την φουστανέλα, έγιναν η συνηθέστερη εικόνα του 1821, όπως ακόμη και οι Ναοί και τα Μοναστήρια μέχρι την εθνική αντίσταση μεταβάλλονταν σε τόπους «μυστικοσυμβουλίων» των Αγωνιστών ή σε αποθήκες πυρομαχικών, αλλά και σε μόνιμα καταφύγια των Αγωνιστών μας”.

Στη συνέχεια πραγματοποιήθηκε το καθιερωμένο “Ενοριακό Αρχονταρίκι” στον ισόγειο χώρο κάτωθεν του Ιερού Ναού, όπου οι ακροατές είχαν την ευκαιρία να υποβάλλουν ποικίλα ερωτήματα στον ομιλητή και αντιστοίχως να τους δοθούν οι κατάλληλες απαντήσεις.

Η 17η μέρα των εορταστικών εκδηλώσεων ολοκληρώθηκε με κατανυκτική Θεία Λειτουργία του Αγίου Ιακώβου του Αδελφοθέου, στην οποία ιερούργησε ο Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης π. Μάρκελλος Καμπάνης και έψαλε πολυμελής βυζαντινός χορός νέων.